

sand og Høvegrus, men selvfølgelig hverken Bygnings- eller Bygmateriale. — Bestemmelsen om Ketten til at „flytte“ de forbudte Genstande er foranlediget ved en Ytring i en af de fra Regeringen modtagne Skrivelser, der findes aftrykte som Bilag hertil. For at forebygge Misbrug skal Planen dog forelægges for og godkendes af Synsmændene, jfr. § 9.

§ 2 er med enkelte Redaktionsændringer (navnlig hidrørende fra den ved Landkommunalloven indførte Forandring i de kommunale Raad) enslydende med den nu gældende.

§ 3, 1ste Stykke ligeledes; 2det Stykke er foran omtalt.

De i Begyndelsen af § 4 indførte ny Bestemmelser ere begrundede foran. De øvrige forklare sig selv. At „Datoen“ for Forbudets Medlæggelse skal anføres, skyldes Bestemmelsen i § 6 om de 5 Aar.

§ 5, 2det Stykke, er begrundet ved, at det skal være hændt, at den, mod hvis Protest en begæret Synsforretning blev fremmet, har indanket den for Landvæsenkommissionen blot for at vinde Tid til i Mellemtiden at tilegne sig fra Forstranden, hvad han havde Øyst til. Sligt bør selvfølgelig forhindres.

§ 6 er kun 2det Punktum nyt. Det skyldes navnlig Muligheden for, at der i Løbet af 5 Aar kan opdukke Maskiner eller Redskaber til Optagning af Sten osv., som have en hidtil ukendt Virkning over for Ryfsten.

§ 7 er ny, men trænger næppe til videre Begrundelse.

§ 8 har man forhøjet Synsmændenes vederlag „for selve Forretningen“ fra 4 Mk. og 1 Rdlr. for en halv og en hel Dags Arbejde til 3 og 5 Kr. Den hidtilværende Betaling anses for uanstændig lav,

navnlig naar Hensyn tages til, at Mændene skulle befordre sig selv, og at de bør være i Besiddelse af ikke ringe Sagskundskab og Autoritet.

§ 9, der slutter sig til den i § 1 i Slutningen optagne Undtagelsesbestemmelse, er omtalt i Forbindelse dermed.

§ 10 tilsigter at overflødiggøre Loven af 13de April 1855, idet den optager dens Indhold og bringer det i Samklang med vort Forslags Bestemmelser.

§ 11 tilsigter at modvirke, at Stenslukkere ved at fejle bort unddrage sig Ansvar for Lovovertrædelse.

§ 12 ere Bøderne bethdeligt forhøjede; Maximum, der før var 40 Kr., kan nu i Gentagelsestilfælde stige til 300 Kr. Der er derhos tilføjet en Konfiskationsbestemmelse af lignende Indhold som den almindelige i Straffeloven af 10de Februar 1866 § 34. Grunden hertil er væsentlig den stigende Værdi af det Materiale, her er Tale om. Det bør selvfølgelig ikke kunne „svare Regning“ at overtræde Loven.

Med Hensyn til § 13, 2det Stykke, bemærkes, at de ny Bestemmelser ifølge deres Indhold for største Delen først ville komme til Anvendelse med Hensyn til de Synsforretninger, der afholdes efter Lovens Ikrafttræden, medens paa den anden Side §§ 11 og 12 maa anvendes paa enhver, der efter dette Tidspunkt overtræder de givne Bestemmelser. Kun med Hensyn til de i sidste Halvdel af § 1, jfr. § 9, indeholdte Regler kunde der opstaa Tvivl; denne er derfor foreslaaet løst ved en udtrykkelig Bestemmelse.

§ Genhold til foranstaaende stiller Udvalget følgende